

1,000 Rbd. i Forbindelse med fgl. Ansættelse og deraf følgende Pensionberettigelse, maaske er lige saa meget værd som 2000 Rbd. eller mere. Det er det Middel, man har anvendt, og Resultatet for Theatret er da ogsaa blevet det, som det er blevet; men lige overfor Finantskassen er Resultatet blevet det, at alle Pensionerne efterhaanden ville forsvinde, og det er et stort Beløb, der ogsaa maa regnes med. Naar man trods dette har bragt det dertil, at der nu staar et saadant Theater som det, der har reist sig for os, og hvor til der ikke er Spørgsmaal om at gjøre store Forandringer om Tilskud, men hvor der derimod kun har været Spørgsmaal om et Tilskud paa 60,000 Kr., forekommer det mig at være en saa exceptionel heldig Tilstand, at det tager sig besynderligt ud, naar man siger, at det synes snart at ville gaa over Hovedet paa Befolkningen, og at Folkethinget ikke kan modstaa det finantsielle Lyn. Det er saa ganske besynderlig en Forestilling, naar man ser hen til, hvad der behøves ved andre lignende Institutioner, især dem, der skulde bruge mangfoldige Personer og indkjøbe mangfoldige Sager af saa forskjellig Art. Hvad Personerne angaar, høre vi jo nu, at de udgjøre over 500, hvad jeg ganske vist ogsaa vidste i Forveien, og blandt disse er der regnet omtrent 300, ja, maaske bør der regnes flere, som ere usælt aflagte. Det skulde derfor synes at være rimeligt, at man i disse Aar, hvor Pengene ere blevne saa meget mindre værd, og hvor der fra andre Sider er kommet saa mange Krav, maa komme til ganske andre Beløb for Theatret, til saadanne, der stode i Forhold til, hvad man i andre Lande giver til Theatre, som kunne kaldes Nationaltheatre; men det er ikke det Spørgsmaal, hvorom Sagen dreier sig, det er ikke det, hvorom der er Tale; heller ikke dette Hensyn synes at kunne fremsættes med nogen Styrke. Det forekommer mig virkelig vanskeligt at fatte, hvad der har foranlediget den barske Optræden overfor Theatret. Naar man siger, at man har en vis Interesse for Theatret, maa denne Interesse være meget svag, forsaavidt den ikke skulde kunne overvinde de Hensyn, jeg nu her har berørt. Theateroverskridelserne ere jo en anden Sag, som i Virkeligheden er afgjort, og Spørgsmaalet derom maa iøvrigt finde, hvad Afgjørelse det vil, saa det vil ikke vedkomme det foreliggende Spørgsmaal eller Fremtiden, og hvad det Dørlige angaar, ser jeg ikke, at der efter de Oplysninger, der ere givne af Kultusministeren, er kommet andet frem, end at Theatret med de Kræfter, det har, kan drives paa en saadan Maade, at det, der vil blive fordret af Folkethinget, vil være meget ringe. Jeg synes altsaa, at disse Hensyn umulig skulde kunne bringe en saadan Beslutning frem som den, der foreligger, naar der var en vis Interesse for Theatret; men Forslaget er ganske let at forstaa, naar man ser hen til Maalet, nemlig at blive af med Kultusministeren. Selv om man har en

stor, varm og levende Interesse for Theatret, kan jeg forstaa, at man af den Grund maa ofre den; thi man offerer jo Meget for det, man med stor Lidenskab attraar, men det er ogsaa paa dette Alter, at Theatret bliver offret. Naarlig skal jeg, for at slutte dermed, holde mig til den ærede Ordfører og sige, at det maaske kan være en ganske rigtig Betragtning, som han saa aabent udtalte, at det rigtignok var galt, og at den hele Historie var forkert i alle Henseender, men, sagde han: So galere jo bedre! Det var den ærede Ordførers Bemærkning, og dermed skal jeg slutte. Vi ere altsaa komne saa vidt, og derfor den ærede Ordfører vil tillade mig et Tilbageblik til det, hvormed jeg begyndte, til den Migsdag som var tilstede i de første Aar, og som jeg saa nøje har kjendt, opdager man strax en stor Forffjel. Det er ganske vist, at vi her have en Ordfører for et Finantsudvalg, som kommer med et saa stort gennemgribende Forslag, og som ganske freidigt udtaler, at det, der staar, er rigtig galt; men jo galere jo bedre. Saaledes vilde en Ordfører absolut ikke være optraadt i de Aar, jeg taler om, og forsaavidt er der Fremgang, men om det er Fremgang til det Bedre, er en anden Sag.

Sable: Den ærede sidste Læser begyndte med at sige, at jeg skulde have sigtet ham for Noget med Hensyn til Theatergrunden, men da jeg talte om en Lov, der blev forelagt i 1869, da det ærede Medlem ikke var Minister, kan jeg jo ikke have bekyldt ham derfor. Jeg skal derimod nok, saasnart Sagen kommer for ved Behandlingen af Statsrevisionens Betænkning, komme med Oplysninger, som den ærede Læser ikke skal kalde Fraiser.

Formanden (Krabbe): Da der endnu er indtegnet flere Læser, skal jeg her afbryde Forhandlingerne.

Vi fortsætte altsaa i næste Møde **med det nu** foreliggende Ufsnit, og forsaavidt Liden maader det, vil dernæst det Ufsnit blive paabegyndt, som dgjør: Instituter med særlige Fonds.

Næste Møde vil blive afholdt i Aften Kl. 1/2, og Dagsordenen vil da være:

Fortsættelse af anden Behandling af:

Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1877 til 31te Marts 1878.

Mødet hævet Kl. 5.